

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL V CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT" 2022

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà i Alcoverro, quan són les 17.08h del divendres 27 de maig del dos mil vint-i-dos, es el jurat del VI Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la sisena edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent".
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta.
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa.
- Montse Bastons, llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 196 textos presentats en aquesta edició del certamen, 164 compleixen les bases del concurs i 32 no les compleixen o bé per absència de dades tan bàsiques i essencials com és el títol i/o pseudònim al text de l'obra, per format del fitxer incorrecte o per excés de versos en el cas de la poesia.

Les obres en qüestió son:

- Els dos amics i el monstre
- LA CASA MISTERIOSA
- Arbre màgic
- EL PITJOR ANIVERSARI DEN ROBERT
- Com em diria si tornés a nàixer
- Mike i la seva caixa misteriosa
- Les aventures de la Cristina
- LES GRANS COVES DE BROOKLYN
- Sac i Iris i l'esfera màgica

Organitza

Col·labora

- el viatge de'n hamza
- quatre amics perduts al bosc
- El canvió de Alex
- La família reconstruïda
- SENTIR LA POR
- El meu món
- Sensacions
- JUSTÍCIA
- Jardí de Plomes
- ANDREA
- CICATRIUS DE FERRO CALENT
- Ella y su ángel
- Italia
- Flor que no floreix
- Ha nacido una estrella
- Un señor de otra época
- El vers proletari
- OJOS, TRINCHERAS Y RELOJES
- Naufragi
- Epístoles del conflicte
- Versos subterráneos
- ¿Qué es escribir y por qué rima con sentir?
- La peonza del criminal

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

Organitza

Ajuntament
de Gandesa

Col·labora

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	La meva iaia	Anna Clua Cerveto
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	L'abella que volava	Sergi Vallés Alonso
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	Les aventures de l'EVV i l'ETT	Ester Sabaté Coma
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	Els germans	Claudia Gisbert Sampé
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	Terra Alta	Joel González Gironés
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	Galileo Galilei torna a estar viu	Carlos Tous Fernández
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	La princesa dels pantalons	Olivia Mangas

Organitza

Col·labora

Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Les guerres	Abril Vallespí Solé
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	L'art és especial	Tània Falcó Vidal
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	El ratolí Pere fa de soldat	Francesc Mutti Ferré
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	LA GUERRA A ANIARKU	Emma Freixa Cardosa
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	Ja no soc petita	Emma Navarro i Jaén
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	Saber estimar	Mariona Botella Gracia
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Alemanya i jo	Aina Miró Llop
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Soroll, destrucció, por	Núria Fibla Salvadó
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a	Poesia	Tiempo	Rut Sans Peig

Organitza

Col·labora

ex aequo	segon de Batxillerat o equivalents			
Primer premi ex aequo	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Impurezas	Lluna Galobardes Tanellari
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa	Et necessito a tu	Júlia Navarro i Jaén
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa	Hierro, miedo y superación	Francesc Solé Clua
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Poesia	Serà en primavera que finiré la vida	Vicent Pellicer Ollés
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Narrativa	El perdó	Montserrat Boldú Mayor
Accèssit	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Justícia poètica	Ramon González Reverter

Organitza

Col·labora

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 17.55h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 16 de juny a les 18.30h en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme a la Biblioteca de Gandesa.

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"

Albert Guiu,
llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta

Carme Perelló,
llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavalier de Gandesa

Montse Bastons,
llicenciada en Filologia Clàssica i Graduada en Filologia Catalana, escriptora i professora de la Llengua i literatura catalana i de Llengües clàssiques a l'Aula Escola Europea de Barcelona.

Organitza

BIBLIOTECA
municipal de GANDESA

Ajuntament
de Gandesa

Col·labora

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
TERRES DE L'EBRE

LA MEVA IAIA

La meva iaia
mai no calla,
m'explica moltes coses
tan boniques com les roses.

Juntes anem a comprar
i també m'acompanya a patinar.
M'ensenya a fer cocs
i a la tarda ja en queden pocs.

M'agrada quan m'abraça
i em fa riure com una pallerassa
Els espaguetis els fa molt bons
com també els macarrons.

L'enyoro quan no la veig
però quan torno anem al passeig.
L'estimo molt
perquè és un sol.

Modalitat: Poesia

Categoria: 1a

Títol: Slime

Pseudònim: Pi roig

L'ABELLA QUE VOLAVA

Volava una abella
que mirava una estrella.
Mai havia vist una cosa tan bella.
Ai!, si pogués ser com ella!

Soraia San Martí Thomas

Les aventures d'E.V i l'E.T.T

Ja fa molts i molts anys, quan el planeta Terra encara no estava creat, hi vivia un nen que es deia E.V i habitava al planeta Eret.

L'E.V es un extraterrestre molt amable de color marró i valent i sempre va a buscar amics amb el seu germà E.T.T .

Quan l'E.V anava a despegar el E.T.T crida:

- Espera germanet que jo també vull anar.
- Val

Puja l'E.T.T i la nau posava el compte enrere, 3, 2,1... despeguem!

Van anar a un planeta blau en coses verdes van aterrar a la part verda i van trobar plantes animals estranys ... també van trobar una cosa, es van apropar a ell i li van dir:

- Hola soc el E.V i este es el meu germà E.T.T i volem en la nostra nau per l'espai.
- Hola! Em dic Albert voleu jugar en mi?
- Si.
- Voleu? jugar a fet i amagar?
- Si.
- Però, sabeu con es juga?
- No.
- Es juga amagant alguna cosa i els altres tenen que aconseguir trobar on estarà però tenen que esperar amb els ulls tancats.
- Començo jo amagant l'objecte.
- Però que amaguem?
- Ja ho sé! Amagaren esta pedra en esta ratlla.
- Val.

E.V va amagar la pedra dintre de la seua nau i va cridar :

- Ja podeu obrir els ulls!

Van busca dins d'una cova però no, van provar detrás d'un muro de pedra però tampoc. Finalment van buscar dintre de la nau i si estava allí.

- Bueno E.V tenim que marxar perquè es l'hora d'esmorzar
- Val, adeu Albert t
- Adeu E.V i E.T.T

El E.V i el E.T.T van pujar a la nau i van posar el compte enrere 3,2,1... despegant!

Van estar volant uns cinc minuts i estaven parlant es van despitar i van xocar contra un planeta roig i van passar uns altres cinc minuts i el E.V va dir :

- E.T.T mira estrelles multicolor.
- Es veritat E.V mai havia vist una cosa igual!
- Es que son úniques i màgiques, ens poden ajudar a arreglar la nau.
- Si! es veritat.

L'E.V i l'E.T.T van agafar una estrella multicolor cadascú i van agafar la nau i van posar les estrelles i les van posar al motor i es va arreglar la nau van tornar al seu planeta i li van posar un nom es deia Terra i es el planeta que viu el seu amic. I aquesta es la historia de com es va crear la Terra, el nostre planeta.

MODALITAT: narrativa

CATEGORIA: 1a

TÍTOL DE L'OBRA: les aventures de l'EV i l'ETT

PSEUDÒNIM: RETSE

ELS GERMANS

Hi havia una vegada un conill que es deia Pere i vivia en la seua germana Laia al camp. En Pere es de color blanc, té les orelles grans i caigudes i té la panxa marró. La Laia té taques negres, les orelles llargues i dretes i els bigotis llargs.

Tots els matins en Pere va a collir freses i mores per menjar un bon esmorzar. Després d'esmorzar els dos germans van a jugar i s'allunyen molt de la seva casa. La Laia tota espantada diu:

- Pere on estem? I el Pere contesta:
- Pues no ho sé Laia.

Al camp es van perdre però van veure una llum roja i van anar-hi. La Laia es pensava que els semàfors eren llums de colors i els taxis globus. No sabien que havien arribat a una ciutat. Hi vans passar dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte i diumenge per Nova York.

La Laia va dir:

- Em rendeixo.

El seu germà Pere va contestar:

- Allà hi ha un forat de color blau.
- Hi entrem? Si si entrem! Ooooooh! diu en Pere
- Mira quants conillets! diu la Laia
- Laia tinc gana, anem a preguntar si ens donen cebes?

Al final es van instal·lar i els van donar de menjar, freses, primentons, tomàquets,...

- Hola em dic Laia i jo Pere! som germans i ens hem perdut.

Es va fer de nit, i tot fosc van sopar i van anar a dormir. L'endemà es van aixecar i van anar a donar una volta. Van anar a dinar van fer la migdiada. Després van regar les flors i mentre la Laia li deia al Pere que estava trista, que tenia ganes de tornar a casa.

En Pere va preparar una motxilla plena de menjar i van anar camí de retorn fins que van trobar a casa. Van viure feliços i van jugar molt.

MODALITAT: Narrativa

CATEGORIA: 1a

TITOL DE L'OBRA: Els germans

PSEUDÒNIM: la sirena

MODALITAT: Poesia
CATEGORIA: 2a categoria
TÍTOL DE L'OBRA: TERRA ALTA
PSEUDÒNIM: El Saxofonista

Terra Alta

Terra d'agricultura i tradicions
gens senzilla i amb il·lusions
En batalles, rutes i cellers
la Terra Alta única és.

De romaní, espígol i timó
la mel d'Arnes en té la dolçor.
Entre arcs, porxades i carrers
a Batea sempre més.

Els de Bot et convidaran
i Sant Blai celebraran.
A Caseres s'ha d'anar
i la fira del tocino visitar

El poble de Corbera a triomfat
i la batalla monumental a guanyat.
De perxes, pedra i "bordons"
a la Fatarella n'hi ha per tots els balcons.

Per ser un bon Gandesà
a la Fontcalda s'ha d'anar.
Cèsar Martinell el construí
al poble del Pinell per elaborar oli i vi.

Per la Pobla de Massaluca passaràs
i al càmping arribaràs.
Prat de Compte en té cançons.
Des de l'aiguardent fins al crisol Ide tradicions

D'Horta de St. Joan parlarem
i el museu Picasso visitarem.
La Llorença i la Sebastiana tocaran
i els Vilalbins acudiran.

Dotze pobles la formen,
dotze pobles la treballen i l'admiren
i dotze pobles criden:
Visca la nostra terra
Visca la Terra Alta.

Modalitat: Narrativa

Categoria: 2a categoria

Títol: Galileo Galilei torna a estar viu.

Pseudònim: Astro

Galileo era un inventor italià conegut que va ajudar molt al seu poble i al món.

Era un geni de la seva època, va crear moltes coses, per exemple el termòmetre i la brúixola.

Un dia un ésser d'un altre planeta, del planeta Bih, va venir a visitar la Terra.

L'ésser d'una altra galaxia, era verd, amb els ulls negres i molt grossos, molt baixet, com un pollet més o menys.

Feia una mica de por.

Aquest habitant del planeta Bih portava una pistola per reviure a la gent i produïa un so agut que molestava molt i feia vibrar els tímpanes.

Quan caminava aquest ser estrany es va entrebancar amb els ossos de Galileo i va pensar: deuria estar viu per tot el que ha fet per la humanitat, llavors l'alien va disparar amb la seva arma, que pesava molt, i el va ressuscitar. El científic va sortir de la tomba marejat i despistat.

El primer que va fer va ser preguntar-se: on estic? Per què tot és tan diferent?

L'extraterrestre li va explicar que aquest planeta necessita persones com ell, perquè tot està potes enlaire.

— Què ha passat? — va preguntar Galileo.

— Hi ha un virus que provoca una malaltia (la covid -19) que extermina a tots i a totes i hi ha una guerra a Europa. Necessitem algú amb sentit comú! — va exclamar l'alien.

— Doncs, caldria fer alguna cosa — va dir en Galileo.

Els dos es van donar la mà i van dir que trobarien una solució per millorar la vida al nostre planeta.

Van decidir anar a buscar un laboratori per aconseguir material per construir i crear un artefacte que exterminés als virus y una vacuna sofisticada per salvar els malalts.

Junts van a estar tres setmanes treballant sense descans. Amb la ment privilegiada d'en Galileo i la tecnologia de l'alien de seguida van crear els dos invents.

El primer invent funcionava amb un llamp amb llum ultraviolat que detectava el virus i el destruïa. La notícia es va propagar com el propi virus i va arribar el moment que ho va saber tot el nostre planeta.

La vacuna la van crear en forma de caramel i funcionava molt ràpid, curava els malalts i donava molta esperança.

Per la guerra ho tenien més complicat perquè els polítics no volien negociar per la pau.

L'equip de treball va decidir viatjar a Rússia amb una poció blava que van fabricar una nit molt fosca.

Portava gotes de pau, un raig de felicitat, un litre de amistat i molta esperança, tot això no pesava res.

El problema està en que no és possible entregar aquesta barreja a ningú. Tots estan amagats i per això no sabem si funcionarà.

Esperem que es solucioni aviat aquesta guerra amb la poció o sense.

Després de gaudir aquesta experiència l'alien li va donar les gràcies per tot i li va disparar una altra vegada a Galileo per deixar-ho a la tomba.

L'extraterrestre es va anar al seu planeta, al planeta Bih, i des d'allà ens vigilarà.

Modalitat: Narrativa

Títol: La princesa dels pantalons

Pseudònim: oliva

Categoria: 2a categoria

Es diu que fa molts anys, al castell de Montpalau hi havia una princesa a qui no li agradava ni ser rica, ni ser coneguda ni tenir cap dels privilegis de ser una princesa. Ella trobava que els seus privilegis eren massa per ella. el seu somni era ser una persona normal, que no tot el món admirés, i somiava viure fora de palau. En resum, no li agradava gens ser una princesa. Ella desitjava viure en una casa o un pis com la resta de gent. I sobretot, volia treure's el vestit, que l'incomodava molt i que li impedia moure's lliurement: tampoc no li agradava gens l'aire que li passava per sota les cames; ella es volia posar pantalons com els homes. Un dia la princesa Laia va decidir sortir de la seva presó, que era el seu el seu castell;. Després de rumiar uns quants dies si fugia o es quedava, va decidir que el dia següent per la nit sortiria per la finestra de la seva habitació. Així doncs, a la nit següent, va sortir per la finestra, va córrer fins a la porta principal i quan ja només li faltava un peu per ser lliure, un guarda del seu pare la va agafar i la va portar al seu despatx. Va tenir una discussió amb el seu pare. Ell la va castigar: ja no podria sortir mai més del palau. La princesa Laia va pensar que ella no era una princesa qualsevol, no era de les típiques a qui venia a rescatar un cavaller. Així que el dia següent es va disfressar d'un dels secretaris del seu pare i tota disfressada li va dir que se n'anava a comprar menjar i va sortir de palau. Després de de cinc hores, la princesa disfressada de secretaria no va tornar. El pare se'n va adonar i va començar a sospitar; va ordenar als seus secretaris que anessin a buscar la seva estimada filla. No la van trobar perquè estava amagada en un carrer molt estret i s'havia canviat de roba. Es va posar uns pantalons perquè no se la reconegués. El seu pla havia funcionat. Quan ja portava cinc minuts en el seu somni, un dels secretaris del seu pare la va veure i la Laia va començar a córrer i es va amagar en un portal d'una casa. Va entrar a dins de la casa que era buida i va mirar per la finestra per veure si algú l'estava perseguint. No va veure ningú; es va sentir molt satisfeta. Es va estirar en un llit de matrimoni que hi havia al seu costat i sense adonar-se'n es va adormir. Per sort, quan es va despertar, encara estava sola i va decidir que allà no estava segura; se'n va tornar al carreró i casualment va coincidir amb un home alt, molt amable, que de seguida va veure que li passava alguna cosa. I va resultar que era l'alcalde de Montpalau! Quan la Laia li va haver explicat tot, l'alcalde li va prometre que parlaria amb el seu pare i ho intentaria solucionar. I així va ser. Des de llavors prínceps i princeses van poder escollir el seu destí. I

així és com la Laia es va salvar a si mateixa i des de llavors les noies podem portar pantalons!!

FI

MODALITAT: Poesia
CATEGORIA: 3ª categoria
TÍTOL DE L'OBRA: Les guerres
PSEUDÒNIM: April

LES GUERRES

En un país molt proper
una guerra ha començat,
els seus habitants se n'han anat
i tot ho han abandonat.

Per poder-los ajudar
molt menjar els hi hem de donar
i per a que no es posin malalts
molts medicaments haurem d'enviar.

Els nens estan espantats
perquè moltes bombes han tirat,
alguna cosa ens haurem d'inventar
per poder-los animar.

També estan molt avorrits,
perquè no tenen els seus amics,
tampoc tenen les seves joguines
i no poden veure a les seves famílies.

Tot el país destrossat quedarà
i potser no hi podran tornar,
esperem que aquesta guerra acabi aviat
per tornar a la normalitat.

Les guerres són molt dolentes
i també molt terribles,
no solucionen els problemes
al contrari, els fan més grans.

MODALITAT: Poesia
CATEGORIA: 3a categoria
TÍTOL: L'art és especial
PSEUDÒNIM: Falquita

L'ART ÉS ESPECIAL

L'art és especial
perquè m'ajuda a desconnectar.
El quadre et quedarà original,
en paciència podràs acabar.

Els colors principals
groc, blau i magenta faràs
i unes pintures abstractes
i actuals dissenyaràs.

En aquarel·les de tots colors
faràs degradats
i si els fas acollidors,
seran millors.

Amb pinzells grans i petits
o també amb els dits.
Els podràs fer servir
i els faràs fluir.

La cultura és molt bonica,
així que fes-la rica.
Si tots deixem la pena a part
el món serà una obra d'art.

EL RATOLÍ PERE FA DE SOLDAT

En Pere és un ratolí que viu a Kiev. Ell viu a casa d'una família que té un fill que es diu Andriy i és el millor amic que té en Pere.

En Pere viu feliç, fins que un dia es desperta i no hi ha ningú a casa; ell es pensa que han anat tots plegats de viatge i que en unes setmanes tornaran. Passen els dies, les setmanes, i fins i tot un mes, però ningú no torna cap a casa.

El Pere, com que està tan preocupat, decideix anar-se'n de viatge a buscar a l'Andriy i a la seva família. Fa desenes i desenes de quilòmetres fins que arriba a la frontera amb Rússia.

Allí, en Pere hi veu unes màquines molt grans, fum, i sent esclats molt forts i explosions. Camina un bon temps fins que al seu costat, a pocs centímetres, hi arriba una bala que llença en Pere fins a una de les màquines. Després de gratar-se el bony que s'ha fet, en Pere veu una figura que li resulta familiar; és el pare de l'Andriy! En Pere amb totes les seves forces arrenca a córrer com si fos un esperitat fins que frena de cop i mira al pare de l'Andriy amb els ulls plorosos per culpa del fum. -Què hi fas tu aquí?!- va preguntar-li en Pere al pare de l'Andriy.

-Pere, ets aquí?!-va dir el pare de l'Andriy.-Per casualitat, has vist a l'Andriy? És que estic molt preocupat.-va tornar a dir el pare de l'Andriy.-M'estàs dient que no saps on està?!-va preguntar en Pere espantat.-L'única cosa que sé, és que deu estar a Espanya.-va dir el pare de l'Andriy.-D'acord, moltes gràcies per tot. Adeu- va dir en Pere.-Espera!!!-va dir el pare de l'Andriy cridant com un boig -Si trobes a l'Andriy, li pots dir que no es preocupi per mi?-li va demanar a en Pere.-És clar que sí, li faré saber que estàs molt bé i que prompte tornaràs a estar amb ells!- va afirmar en Pere.

Sense dir res més en Pere se'n va anar a fer el viatge més gran i més difícil de tota la seva vida. Aquest viatge consistia bàsicament en 3 passos molt poc possibles per a un petit ratolinet com en Pere: Primer havia de sortir d'Ucraïna amb situació de guerra i amb soldats rondant per allí. Després, d'alguna forma havia d'arribar a Espanya, que estava a centenars de quilòmetres d'on ara es trobava en Pere, i suposant que pogués fer tot això, també hauria de trobar a l'Andriy a Espanya sense saber on es trobava. Però l'amor que el Pere sentia per l'Andriy li va servir de combustible per aconseguir fer aquesta proesa. Després de setmanes i amb moltes dificultats per fi va sortir d'Ucraïna, ho havia aconseguit! Va arribar fins a Polònia, a un camp de refugiats. Hi havia moltíssima gent amb maletes que anaven amunt i avall entre tendes de campanya; allí hi havia també un gosset que li va cridar l'atenció. Ràpidament, se'n va anar cap a ell i li va preguntar: -Disculpa, has vist a un xiquet d'onze anys que es diu Andriy?- va preguntar en Pere.- Sí, fa pocs dies ell i una dona van passar per aquí i van jugar amb mi a la pilota. Em va dir que aniria cap a Espanya, que hi havia una família que l'acolliria a un poble que es deia..., a veure si me'n recordo... Cor... Corbera d'Ebre!- va dir el gos. - D'acord, moltes gràcies.- va dir en Pere tot satisfet. Seguidament, va veure que al seu costat hi havia una camioneta amb una creu roja pintada gran amb un rètol que deia: POLÒNIA-

ESPANYA. Quan en Pere va veure això, es va colar a dins de la camioneta amb el profund desig de trobar per fi al seu millor amic: l'Andriy.

Semblava que la sort estava del costat d'en Pere, perquè en pocs segons va sentir com el motor s'engegava, i que començava a anar cap a Espanya, el seu destí.

Quan va tornar a sortir el sol que entrava per la finestra va sentir que s'aturava la camioneta i va començar a sentir el soroll de molta gent parlant i cridant. Ara en Pere estava a Barcelona, la capital de Catalunya, molt a prop del seu amic. En baixar va veure a molta gent que estava separada en diferents cues. I en una de les cues hi havia un cartell que hi posava: A CORBERA D'EBRE. En Pere va decidir estar-se amagat fins que una furgoneta vingués a recollir a la gent que estava allí, i així poder colar-se entre ells. Afortunadament, una vegada més, al cap de poc va arribar una furgoneta que va recollir a la gent. Ràpidament, es va esmunyir entre aquesta gent per colar-se a la furgoneta.

-Ja gairebé hi soc, Andriy!- va pensar en Pere. Comparat amb els altres trajectes, aquest va durar poc i aviat van baixar a un poblet entre muntanyes, i en Pere anava mirant amunt per veure on podria trobar al seu amic, fins que de sobte va veure que d'una finestra hi havia penjada una bandera groga i blava, i de seguida va entendre que allò era un senyal. Va grimpar per la façana i es va colar a dins, de sobte va veure un nen assegut a un llit mirant-lo amb uns ulls tan oberts com taronges que el miraven desconcertats. - Andriy?- va preguntar en Pere.- Pere?- va preguntar l'Andriy. - Ets aquí!, per fi et trobo!- van dir els dos alhora. - He vist al teu pare- va dir en Pere amb llàgrimes als ulls. - De debò?- va dir l'Andriy que també tenia els ulls plorosos. - Sí, i m'ha dit que et digui que es troba bé i que no et preocupis per ell.- va dir en Pere alleujat, ja que feia uns quants dies que s'ho aguantava a dins.

Després de donar-se els bons dies, l'Andriy va acaronar la pelleta suau i grisa d'en Pere i li va dir: -T'estimo, Pere-. -Jo també t'estimo, Andriy- va dir en Pere mig adormit.

Fi

sold@d3t

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3a categoria

Títol de l'obra: LA GUERRA A ANIARKU

Pseudònim: TARONGETA

Un dia plujós de l'any 2020 a Viik, la capital d'Aniarku, en Nazar, un nen de 10 anys de sobte es va despertar, no es podia creure el que estava veient, no estava a la seva habitació de casa, sinó en un lloc fosc i humit molt estrany. Es va fregar els ulls amb la mà una, dues i tres vegades, però no estava al·lucinant, era real. No hi havia res, estava el seu llit, ell i la seva joguina preferida, un gos de peluix anomenat Néstor, que no l'abandonava mai, passés el que passés.

Atemorit, es va mirar el lloc on estava... Al fons es veia un forat de llum. En apropar-s'hi va veure unes escales i les va pujar ràpidament. Quan va sortir a fora, va veure que es trobava a la seva ciutat, però era diferent: el cel gris, tots els edificis destruïts i el terra gairebé destrossat (com si hi haguessin caigut bombes).

—Mare! Pare! —va cridar Nazar, però ningú no li contestava. Els seus pares havien desaparegut, ell va baixar corrents per les escales, es va tapar amb la manta del llit i es va posar a plorar. En aquell moment tenia un munt de preguntes per resoldre, però no es podia quedar allí aturat, havia de fer alguna cosa, i així va ser, va decidir marxar d'allí i intentar trobar algú que li expliqués tot el que havia passat.

Pel carrer no hi passaven vehicles normals, sinó de guerra. En Nazar ja estava entenent què passava, hi havia una guerra! Ara entenia què era aquell lloc tan fosc i humit, era un búnquer.

Ja havia caminat una bona estona, estava cansat i tenia gana i set. Va seguir caminant i, de sobte, es va trobar una parella de joves que anaven a comprar menjar. En veure el Nazar, s'hi van apropar.

—Que estàs bé, noi? Què t'ha passat? —li va dir la noia.

En Nazar els va explicar que estava vivint ell sol en un búnquer sota terra i estava patint una mica de gana. La parella, amablement, li van oferir quedar-se a seva casa, ja que sentien pena per ell. Els va respondre que ell ja estava bé on era, que ja s'havia acostumat a aquell búnquer.

La noia li va donar un entrepà d'embotit: —Aquest t'agrada? —en Nazar va fer un sí amb el cap i li va donar les gràcies.

—Si algun dia necessites alguna cosa, ens avises —va dir el noi, i tots dos es van acomiadar.

Se sentien uns sorolls molt estranys i gent cridant; en Nazar va començar a córrer cap al seu búnquer.

Ja era molt tard, el cel era fosc, així que se'n va anar a dormir.

Al dia següent, va decidir emprendre un viatge per trobar els seus pares. En Nazar va entrar a tots el supermercats i va preguntar per ells, però ningú no en sabia res... Ja no sabia on estava, s'havia perdut per aquells carrerons tan estrets, al final d'aquell carrer hi havia una senyora.

—Hola, molt de gust, soc en Nazar -va afegir amb un somriure.

—Bon dia, jo soc la Nikita, una periodista que viatja arreu del món per trobar coses noves —va contestar-li la Nikita, encantada. —Què hi fas tu sol per aquests carrerons? —va dir.

—Miri, senyora, ahir em vaig despertar en un búnquer jo sol sense els meus pares, i he decidit anar a buscar-los —va dir Nazar.

—Jo t'ajudaré a trobar els teus pares, fa uns dies que estic aquí sola.

En Nazar va somriure. —Som-hi! -va dir-li tot content.

—Podem anar al meu búnquer, tinc molts informes sobre aquesta guerra, potser allí trobem alguna cosa sobre els teus pares —va dir la Nikita.

Només arribar al búnquer de la Nikita, en Nazar va fer cara de sorprès, ja que el búnquer d'ella no s'assemblava gens al seu. El búnquer no era del tot fosc, tenia unes làmpades precioses que penjaven del sostre, hi havia un llit, una prestatgeria, un armari, i fins i tot un escriptori

—He intentat fer aquest búnquer com una habitació normal i corrent, així em sento més còmoda -va dir la Nikita orgullosa d'ella mateixa.

—Això és preciós —va dir en Nazar. Tots dos es van dirigir cap als arxius per trobar pistes sobre els seus pares.

—He trobat una cosa! —va xisclar la Nikita—. És un paper on hi posa informació sobre els nens i nenes que s'han quedat sense pares aquests últims dies.

—Deixa'm veure-ho —va dir en Nazar, agafant el paper de la mà de la Nikita. —Mira, aquí als costats hi surten adreces d'edificis.

–Doncs, som-hi! –va afegir la Nikita. Van agafar el paper i es van dirigir cap a la primera adreça.

–La primera és una nena de 8 anys anomenada Naomi –va dir en Nazar.

Van arribar al lloc, però no hi havia res, només un edifici tot destrossat. Es van posar a buscar, i de sobte va aparèixer una nena. En Nazar i la Nikita li van preguntar si ella era la Naomi, la nena va respondre'ls que sí.

–I els teus pares, estàs sola? –va dir-li la Nikita, la nena va fer un sí amb el cap.

–Els meus pares estan desapareguts, fa dos dies que estic sola -va dir la Naomi.

–No et preocupis, nosaltres t'ajudarem a trobar els teus pares -diu la Nikita, contenta.

Tots junts van anar cap al búnquer ràpidament, ja que l'aire d'aquella zona estava molt contaminat. Quan van arribar-hi, en Nazar se'n va adonar que havien perdut el paper amb les adreces, però no podien tornar a buscar-lo seria molt arriscat sortir en aquell moment fora al carrer, així que es van quedar a casa buscant informació sobre els seus pares.

Després d'una estona la Nikita els va oferir un bon berenar. Va agafar algunes fruites, les va servir en un bol i les va posar damunt la taula. –El berenar ja està preparat –els va dir.

En Nazar i la Naomi van seure a taula i van començar a menjar-se la fruita. No en va quedar ni rastre, se la van menjar tota sense deixar-ne ni una engruna!

Després de menjar van seguir buscant alguna pista.

Al cap de dues hores ja s'havien llegit tots els papers una i dues vegades, però no van trobar res de res.

La Nikita va decidir anar a comprar menjar perquè a seva casa no en quedava per a tres persones. –Ara vinc, nens, vaig a comprar alguna cosa per sopar avui –agafant una bossa de la compra.

–Fins ara! –van afegir ells dos.

Quan la Naomi i en Nazar es van quedar sols al búnquer van decidir investigar per allí.

–Què creus que hi podem trobar? –va dir en Nazar.

–No ho sé, però segurament no serà gaire interessant –li va respondre amb cara d'avorriment.

Ja havia passat una bona estona des que la Nikita havia marxat de casa i tots dos es començaven a preocupar per ella.

–On deu ser? –va preguntar la Naomi, preocupada.

–Hauríem d'anar a buscar-la, potser li ha passat alguna cosa...

Van pujar les escales i van sortir del búnquer, a unes quantes passes de l'escala de sortida va caure una bomba just davant seu. Tots dos van quedar al terra, inconscients.

En Nazar obrí els ulls... Estava marejat i només veia fum... De cop, sentí una veu...

–Nazar!

JA NO SOC PETITA

Cançonetes per a infants,
trobo a faltar els conillets que s'amaguen,
les llunes, les prunes i els sols matiners.
Ara tot és més complicat,
ha canviat tot el meu univers.

Ja no jugo a fet i amagar,
ja no pentino les nines,
no imagino que volo pujada als gronxadors,
ni abraço el meu peluix
han passat moltes tardors.

No em llenço als braços dels meus avis,
no em refugio al llit dels pares si tinc por,
no demano que em llegiu un conte,
ni que em compreu una "xuxe",
però encara aprecio el vostre amor.

Perquè ja no soc petita,
però guardo un trosset d'aquella nena al cor
i intento cuidar-la cada dia
i que llueixi com una flor.

Pseudònim: Rosella

Modalitat: Poesia

Categoria: 4a

Títol: JA NO SOC PETITA

SABER ESTIMAR

És dia de celebració,
però només queda silenci a l'habitació.
El rastre de perfum que he deixat
et persegueix com els fantasmes al teu costat.

Ara et trobes sol tu mateix,
el camí cap a casa t'entristeix.
Vas a casa per a oblidar,
però dels records no em pots esborrar.

La teva família hauria d'estar celebrant,
aquesta nit de Nadal és important.
Amb la notícia ningú celebra res,
han desaparegut totes les esperances.

Molts cops et vaig dir que no estava preparada,
ara, de la nostra història, soc la malvada.
Maleint el meu nom et trobaràs,
però del dolor no te'n lliuraràs.

A la teva butxaca descansa l'anell,
promeses falses i mostres d'afecte es queden amb ell.
Segur et penses que era tot covardia,
però jo sabia que el nostre amor no duraria.

Els temps, lentament, ha passat,
amb una antiga amiga t'has retrobat.
Veus com van passant les hores,
i amb ella trobes esperances noves.

Al seu costat, els anys ja han passat,
però de la teva memòria no m'has esborrat.
Als teus fills et poses a explicar,
la història de la noia que no et va saber estimar.

Grace

Modalitat: Narrativa breu
Categoria: 4ª categoria
Títol: Alemanya i jo

L'Adeline té una ment privilegiada. Sap resoldre tota mena de problemes, en especial els de geografia i llengües.

Des de molt petita que l'intriguen els misteris de la seva família i l'origen de la seva intel·ligència. Sempre s'ha preguntat per quin motiu té tanta facilitat amb els idiomes i, en canvi, la resta de la família no. Sobretot amb la seva germana petita, Helga. Ella no pot dominar cap llengua, només la seva llengua materna, l'anglès. Però sorprenentment l'Helga resol problemes matemàtics complicadíssims. És a dir les dues germanes tenen un coeficient elevat, cada una amb un tema diferent.

La seva família és de classe alta, i viuen a una gran casa amb jardí. A més a més les germanes van a una acadèmia important on, possiblement, hi ha la millor educació del món.

Pensareu que la seva vida és perfecta, nenes riques amb una intel·ligència sobrenatural i noms estrangers a Londres. Londres? Si senyor, viuen a Londres. I aquí ve un altre dilema, per què l'Adeline i la seva germana tenen noms estranys? Totes les seves amigues tenen noms com Isabella, Emily, Grace o Evelyn. Però elles no.

L'Adeline també es qüestiona aquest dubte, no obstant això, cap parent li respon la seva pregunta.

"Per què tinc un nom diferent?"

Li ha preguntat al seu Pare, a la seva Mare, a tota la casa. Fins hi tot al porter i a la mestressa de les claus.

Un matí de diumenge es desperta amb els crits de la seva germana.

- "Adeline! Adeline! Desperta!"

- "Què vols Helga?"

- "He trobat una possible resposta als teus dubtes familiars!!" - Comenta l'Helga emocionada. Aquesta frase fa saltar del llit a l'Adeline i uns minuts més tard ja porta el seu vestit beix amb tons foscos, i està asseguda a una butaca de la biblioteca. La seva germana regira una estanteria en busca de llibres i àlbums familiars.

- "Et falta molt?" - Pregunta impacient l'Adeline.

- "No" - Respon la seva germana.

- "D'acord, però afanya't. La mare notarà el que fem!" - Diu l'Adeline.

- "Entesos. Mira ja ho he trobat!"

Les dues observen unes fotos en blanc i negre.

- "Som nosaltres" - li explica l'Adeline a l'Helga, mentre li ensenya una fotografia de dues nenes assegudes a un banc. L'Adeline reconeix aquell banc. És el que hi ha al jardí de la seva casa.

L'Helga va traient fotografies, algunes de parents que no coneixen i altres d'elles mateixes. Totes en blanc i negre. Òbviament, no tindran fotografies amb color als anys seixanta. De sobte la fotografia d'una nena apareix.

- "Mira aquesta sóc jo!" - Diu l'Helga amb un to d'entusiasme.

La foto és d'una nena vestida de blanc dins d'un bressol de canyissos. Un bressol que les dues germanes coneixen ben bé. És el bressol familiar que, posteriorment, elles van fer servir per jugar amb les nines de porcellana.

L'Adeline no para de donar voltes a un detall de la fotografia. En canvi, la seva germana petita, Helga, està més feliç que mai. S'ha passat tot el dia jugant a nines al jardí i comentant-li a la seva mare el descobriment de la fotografia. La mare no s'altera, ja que és una innocent foto d'una nena.

L'Adeline no ha sortit de la seva habitació, s'ha passat el dia donant-li voltes a aquell detall, un escrit al darrere de la fotografia, possiblement escrit en Alemany. L'escrit no

li costa gaire d'entendre, Nena nascuda a Munic, 23-1-1958 amb el nom d'Helga. És la data de naixement de la seva germana petita!!

No s'ho pot creure.

Com podia ser, la seva germana!! Però, a Munic?

Els seus dots de geografia comencen a funcionar. *Munic se situa a Alemanya, però vivim a Londres, Regne Unit.* Pensa la jove ment de l'Adeline..., no ho entén.

Ara el seu cervell maquina alguna cosa. Podria ser que l'Helga fos alemanya i la seva mare l'hagués adoptat? Podria ser, no obstant això, l'Adeline recorda a la seva mare embarassada, d'uns tres mesos com a molt. No pot saber molt més, ja que ella estudia a una acadèmia i gairebé mai veu a la seva mare, depèn molt de cangurs i extraescolars; com piano, costura i mecanografia. Igual que abans res ha canviat, només la seva edat, ara té 12 i quan va arribar l'Helga, ella en tenia 5.

Tot i que havia resolt el dubte de si era adoptada o no, encara no sabia el perquè de la ciutat de Munic.

Els dies seguien van ser tranquils fins que una tarda de maig, l'Helga entra sense permís al despatx del seu pare, i agafa unes carpetes amb els noms de les dues germanes. L'Helga corre fins a la sala del piano, on la seva germana practica. Ella toca el violí, i les seves pràctiques d'avui ja s'han acabat.

- "Adeline, mira què tinc!!" - Diu l'Helga irrompent bruscament la pràctica pianística de la seva germana.

- "Què?! Ensenya-m'ho!" - Li ordena l'Adeline. Deixant la partitura de Beethoven, en la qual estava treballant.

La nena petita amb les carpetes a les mans camina fins al piano, on seu la seva germana gran. Li entrega amb suavitat mentre assenteix amb el cap, a l'espera de noves notícies.

L'Adeline ho comença a mirar tot, dates, noms, ciutats, etc. Quan de sobte troba unes fotografies. Les dues fotos idèntiques, cada una té una nena d'aproximadament tres anys. La nena de foto està dreta, amb un somriure. La vestimenta també és igual a les dues fotografies, una camisa blanca i una falda més fosca.

L'Adeline gira les fotos. Hi ha noms: *Adeline* i *Helga*. En cada foto hi ha el nom d'una germana. Es poden diferenciar, l'Adeline porta dues cues fetes amb un llaç i el pèl ondulat, com el seu. Mentre que l'Helga porta, també dues cues iguals, però el pèl llis, sense cap ondulació. Com el pèl actual d'ella.

Va seguir llegint.

Les carpetes contenien informació sobre elles dues, on van néixer i una part de la seva història que no coneixien.

- "Que passa Adeline?" - Pregunta l'Helga en veure la cara de la seva germana.

- "No res petita. Només coses de les nostres activitats diàries. Ves a jugar." - Li diu l'Adeline.

- "Segur que no és res?" - Insisteix la nena.

- "Sí, no és res." - La tranquil·litza la germana acariciant-li la galta.

La nena marxa i l'altra es queda observant un escrit de la carpeta que conté el nom de la seva germana.

"Avui, 23-1-1958, a Munic, Alemanya, neix una nova nena. Després d'unes quantes proves hem detectat que es tracta d'una nena amb potencial, però per estar més segurs li injectarem un líquid, segur que no falla. Aquesta nena es diu Helga, encara és un bebè, no obstant això, esperem que prompte algu la vulgui adoptar.

Un dia després.

Per fi algú ha arribat a l'orfenat. És una família de classe alta, està disposada a pagar el preu que calgui, volen tenir una altra nena intel·ligent a la família, la qual cosa els hi aporta calés. El preu final ha sigut d'1.000.000 lliures esterlines."

"La meva germana va ser comprada!!!" Pensava l'Adeline incrèdula.

Gairebé es va posar a plorar en descobrir que ella també era una espècie d'experiment comprat.

"NOOOOOOOO!!! No, no, això no és veritat Adeline!! NI TU NI LA TEVA GERMANA VALEU 1.000.000 DE LLIURES ESTERLINES!!! És mentida!!! No ploris no, no, noooooooooooooo!!!!" Es deia cridant interiorment.

Segons després uns plors es van sentir dintre d'aquella gran sala.

L'Adeline, agenollada damunt d'aquell terra de marbre, estava desfeta. Els seus pares eren uns estafadors! Només les volien pels diners!

Es va posar dreta, es va eixugar les llàgrimes. Els seus pares estarien al menjador prenent un te.

Va sortir d'aquella sala, en direcció al menjador presidencial.

Va recular unes passes, va respirar profundament i va entrar a la sala traient fum pels queixals. L'Helga estava a la seva habitació.

- "QUÈ VOL DIR AIXÒ!!!" - Va cridar l'Adeline.

- "ADELINE!!!"

- "LES CARPETES!!!"

- "SÍ!! Són unes carpetes!! Unes maleïdes carpetes amb informació sobre la compra de les teves filles!!!" - Cridava l'Adeline llençant les dues carpetes a la taula.

- "D'on les has tret!!!" - Diu el pare, emprenyat.

- "I a tu què t'importa!!!" - Respon la seva filla.

- "Adeline!! No ho diré dues vegades!!! Què has vist i d'on les has tret!!!" - Seguia el seu pare. Es va apropar per agafar-la del braç.

- "No em toquis!!!" - Li esmentà la nena apartant-se d'aquell home.

- "Adeline!! És el teu pare!!!" - Intenta dir la mare.

- "El meu pare! Ja! És un cretí que compra als seus fills!" - Segueix l'Adeline amb mala llet.

- "A la teva habitació a fer les maletes!!! Et mudes petita miserable!!!" - Li ordena el seu pare.

- "A on em portes? A Munic, potser?" - Diu la nena punxant al seu pare.

- "FUIG D'AQUÍ POCA-SOLTA!!!" - Prossegueix el seu pare.

- "DESGRACIAT!!!" - Crida l'Adeline a tot pulmó corrent pel passadís.

El seu pare decideix canviar-la d'habitació i canviar la vida a aquella casa, ara la seva cambra està al costat oposat, lluny de les altres cambres, sobretot la de l'Helga, a la qual té prohibit entrar-hi. La seva relació amb els seus pares va de mal en pitjor, abans tampoc era molt bona, però ara ja està tot perdut.

Però per sort ja té setze anys, el que implica que el tracte amb el seu pare ha acabat. Pot tornar a tenir accés a tot!

No es va esperar ni un minut, va sortir de la seva habitació direcció al lloc on les carpetes i tota la informació estava. Ho va agafar i va marxar ràpidament cap a la seva cambra, per no aixecar sospites.

Havia de marxar. Sabia massa coses. On anava? No ho sabia ni ella, probablement a Scotland Yard, a denunciar-ho tot. Ja que pel que es veu aquests actes són il·legals, i l'orfenat encara més. Quina desgràcia de família!

Agafa la seva maleta de davall el llit i comença a tirar peces de roba. El mínim, també agafa unes petites coses del necessari. A sobre de tot fica les dues carpetes i les fotografies. Quan estava agafant la gavardina i preparant-se per sortir per la finestra algú la va descobrir.

- "Què hi fas tu aquí?" - Pregunta l'Adeline, pujant al marc de la finestra.

- "No sé. Visitar-te potser." - Diu l'Helga, que ara té deu anys.

- "Doncs marxa!"

- "NO!! Com és que marxes? On aniràs?"

- "Buscaré un lloc on dormir. Un treball i aniré a denunciar la nostra compra!" - Diu la jove mirant per la finestra.

- "Quina compra Adeline!?"

- "No res. MARXA!!!"

- "Ho diré als pares!!!" - Amenança l'Helga.

-“D’ACORD!”- Diu l’Adeline saltant per la teulada, fins a arribar a la valla. Un cop la creua li treu la llengua a la seva germana, li sap molt de greu deixar-la, però ella també va resultar una traïdora al dir que ella tenia fotografies.

Tan prompte com va sortir es va dirigir a Scotland Yard, va denunciar la compra amb totes les proves que tenia, ja que no havia parat quieta ni un moment. Va treure la seva llibreta. Va començar ensenyar traduccions i apunts.

Unes hores més tard va fer cap a una pensió, allí va pagar una habitació amb les lliures esterlines que portava al damunt. L’endemà buscava un lloc de treball.

Dies més tard se la podia veure caminar amb una boina, una bossa de mà i la seva gavardina fosca. Treballava a unes oficines, ja havia perdut tot el contacte que li quedava amb la seva família. Sabia que si seguia en aquell treball ens uns anys podria comprar una casa millor i viure bé.

I així va ser, als 24, uns vuit anys després, ja tenia la seva casa establida a Bloomsbury, un bon treball, aquesta vegada com a traductora d’una important empresa.

A més tenia una família ben estructurada. Un marit, Joseph Taylor i una filla Anne Taylor. Ara ella era una senyora de família, la Sra. Taylor.

La petita de la família, tenia només tres anys i li recordava tant a ella quan era petita... Sí, era iguala que l’Adeline de petita. Però ningú ho sabia, tenia totes les fotografies d’ella o de la seva família amagades. I les que no estaven amagades les havia cremat ja feia temps.

Una família normal, l’única “anomia” era que no tenia res de la banda de l’Adeline. Res? Sí. Ella ja no parlava amb aquells, ni tan sols sabien que ella tenia una filla.

Tot normal fins un dia de juny, concretament dia 22. L’Adeline va rebre una carta. La carta deia que sabien on era, eren els seus “pares”.

Ni en somnis l’atraparien. Només tenia una opció, fugir. Aquest cop amb l’Anne i en Joseph.

-“Mare on anem?”-Preguntava la nena.

-“Lluny d’aquí, molt lluny. A Munic. Auf Wiedersehen Londons, Guten Morgen Deutschland!!”- Va dir l’Adeline amb cara de malícia mentre pujava a un avió.

No se li va veure més el pèl. Però hi ha gent que diu que en aquell barri on vivia es pot veure una dona jove, caminant amb una boina i una gavardina, de la mà d’una nena petita vestida amb vestits de llaços i un barret de palla amb un llaç al cap. Vosaltres què creieu? És veritat que l’esperit de l’Adeline segueix a Bloomsbury, o no?

Beth

Soroll, destrucció, por

Em desperto a causa d'un so molt fort que no arribo a identificar.

Em trobo estirada a terra, obro els ulls i no reconeixo on estic. Com he arribat fins aquí?

M'aixeco i començo a caminar buscant algú que em pugui ajudar. No trigo gaire estona en adonar-me que em trobo en un poble destrossat ple de cendres, pols i fum, imagino que a causa de bombes. Miro i veig que quasi totes les cases estan en runes, i les que encara estan dempeus tenen les portes i les finestres tancades, sense que ni un raig de llum pugui entrar. Barrejat entre les runes hi ha trossos de joguines que segurament poc abans havien estat d'algun nen o nena.

Continuo caminant sense poder esborrar del meu cap la imatge de la casa que acabo de veure on no queda cap paret. Després de vint minuts sense parar de caminar i a estones corrent amb frustració pensant en com ha pogut passar tot això, em trobo a un grup de persones caminant.

Encara que lluny, puc veure que hi ha una dona segurament d'uns dinou anys que carrega a l'esquena un nadó molt petit, i agafats de les mans dues nenes. Al seu costat caminen més nois i més noies junts, clarament cansats per la ruta sense aigua ni menjar que estan fent.

Accelero el pas per arribar fins on estan i quan ja estic a menys d'un metre faig notar la meua presència oferint la meua ajuda.

- Hola, em dic Núria, on aneu? En veure que no contesta ningú, pregunto - Puc fer alguna cosa per ajudar-vos?

Ara és la noia de dinou anys qui em contesta, però no ho fa en català, parla en una llengua que jo no entenc i encara que intento esforçar-me a entendre alguna cosa no ho aconsegueixo.

No paro de caminar al seu costat, i començo a fer-los senyes amb les mans intentant explicar-los que no sé com he arribat fins aquí, però que els ajudaré a marxar d'aquest lloc espantós. La seva ciutat, la seva casa que tristament sembla estar en guerra.

És inútil, no m'entenen. Què he de fer? M'agradaria poder-li preguntar a la meua mare, ella segur que sabia què fer, però ara no està aquí així que intento pensar una solució per a un problema immens el més ràpid possible.

M'aproximo a una nena que deu tenir uns sis anys. Camina sola, sense la seva mare ni el seu pare. Ningú que l'acompanyi en el camí segurament més difícil que farà mai. Sense pensar-m'ho dos vegades li agafo la seva petita mà, i ella em respon amb una apretada.

Per què ha d'estar passant per això? Què ha fet ella? Què ha fet tota aquesta gent que intenta salvar els únics familiars que els hi queden posant la seva vida per davant?

Les llàgrimes comencen a aparèixer als meus ulls. Què he de fer? Què puc fer?

Em sento impotent davant de no poder ajudar a persones a qui ni tan sols puc entendre perquè no parlem la mateixa llengua. A persones que no mereixen passar pel que estant passant. M'esgarrifo de pensar que en unes altres circumstàncies jo podria estar al seu lloc.

Poc a poc tot va desapareixent. Tot es torna fosc, molt fosc. Tinc por, molta por.

Em desperto suada al meu llit, a casa meva.

Em passen per la ment les imatges del poble destrossat, la casa en runes, les joguines amb que cap nen tornarà a jugar, totes les persones que intenten escapar del seu propi poble,... Tot ha estat un somni, però tan real. Jo allí, perduda enmig d'aquell país en guerra no podia fer res, però ara sí. I sé que ha sigut una senyal, que hem d'actuar, que no podem perdre més temps.

Tots necessitem ajuda en algun moment de la nostra vida, i crec que és important i a la vegada molt bonic que si tenim l'oportunitat de poder ajudar a qui ho necessiti ho fem sense dubtar.

Hasley Weigel

Modalitat: Narrativa

Categoria: 4a

Títol de l'obra: Soroll, destrucció, por

Pseudònim: Hasley Weigel

Modalitat: Poesia

Categoria: 5a categoria

Títol de l'obra: Tiempo

TIEMPO

Fuimos efímeros,
tanto, que fuimos invisibles.
La luz que hacía que brillara tu mirada
se oscureció por un tiempo que no perdona.

Esa magia y calor del primer día
se desvaneció haciéndome creer que era culpa mía.
Ahora no somos más que dos desconocidos,
dos almas perdidas que no saben vivir sin estar juntas.

Siento que el tiempo se escapa entre mis dedos
cuando intento aferrarme a lo que tuvimos
sin saber que para ti fui como el viento,
ese de aquel día de primavera en el que me dijiste que me querías.

Tus sentimientos por mí volaron y desaparecieron
dejando un corazón roto
lleno de promesas y falsas ilusiones
que me comían por dentro.

Fuiste la más bella felicidad
y la más bonita tortura.
Fuiste ese primer amor que cuentan los libros,
ese que no se olvida y que perdura para siempre.

Nuestro amor fue intenso y fugaz,
ardía como el fuego y se apagó,
dejando las cenizas de lo que un día fuimos
y de los sentimientos que un día tuvimos.

Ahora solo anhelo con volver a verte,
saber que tu amor por mí fue real
y no fue solamente obra del tiempo,
ese que ha mantenido vivo tu recuerdo.

Pseudònim: Ginebre

Impurezas

Sé que mis sentimientos son incorrectos,
pero son la llama que me mantiene.
Por cada diminuto ápice de atención que les presto
una oleada de culpa oprime mi pecho
Se obstruye mi garganta y arde en llamas.

Me miro al espejo y me cuesta esfuerzo
no atacar la imagen que me presenta,
no abalanzarme y destrozar
el vergonzoso rostro que me reprocha.
Un rostro ensuciado por la experiencia.

Así que me aferraré al opuesto,
limpiaré la superficie y con suerte
nadie osará prestar demasiada atención,
atención que desvelaría lo que el agua no limpia
Las manchas del interior: el alma.

Alma corrupta hasta la última gota.
Rezo por una nueva
Una que merezca el perdón divino
Una que no muestre mugre por las grietas
Una que merezca su gentil abrazo.

ET NECESSITO A TU

N'Asil i en Jaim van entrar al que des d'aquell moment seria la seva llar. Una llar plena d'amor, un amor que havia lluitat contra les seves famílies, les seves cultures i contra tota una societat.

N'Asil tenia vint-i-tres anys, era el mitjà de tres germans. S'havia criat al barri palestí de Sheikh Jarrah. De família musulmana, havia patit la pèrdua del seu germà gran i del petit en mans de l'exèrcit israelià en dues "revoltes", però que en realitat tan sols eren un grapat de joves en contra de l'espoli del govern israelià.

En Jaim estava a punt de complir-ne vint-i-un, nascut i criat al barri ultraortodox jueu de Mea Shearim. Era l'únic fill d'una família adinerada.

En Jaim i n'Asil s'havien conegut feia ja gairebé un any i mig. Va ser unencontre casual, el cercle d'amistats de cap d'ells coincidia. Des del primer minut van congeniar i tot i que a la seva ciutat havien de trobar-se d'amagat entre ells va néixer el més gran i pur amor. La necessitat de veure's, tocar-se i estimar-se sense por va fer que prenguessin la decisió de marxar lluny de la seva ciutat, del seu país, que renunciessin a les seves famílies, als seus estudis i emprenguessin un viatge junts que els duria a la felicitat plena.

Londres era una ciutat plena de possibilitats per dos joves que desitjaven més que res viure una vida sense enganys, a cara descoberta. En poc temps van conèixer gent que per ells era increïble, de diverses nacionalitats, diverses cultures i diferents tons de pell; de múltiples orientacions sexuals i, el que més els atreïa a ells, sense por ni vergonya al "què diran", sense filtres imposats, sense temença a ser jutjats.

En un sospir van passar dos mesos des de la seva arribada a la capital del Regne Unit, els diners s'esvaïen i urgia trobar feina. N'Asil li ho repetia un cop i un altre a en Jaim, que a l'haver tingut una vida més lliure de preocupacions econòmiques no li donava tanta importància, però que provocava en la seva parella una frustració que acabaria causant conflictes entre els dos.

N'Asil es passava la majoria de les hores del dia entregant cartes de presentació a empreses i el desengany començava a apoderar-se d'ell. Tenia la impressió que les negatives rebudes es devien principalment al fet de ser musulmà. Jaim intentava consolar-lo i treure-li del cap aquella idea, però la desesperació s'apoderava cada cop més de n'Asil.

Un dijous quan n'Asil va arribar a casa es va trobar un Jaim eufòric, exultant. Com un nen petit va posar-se a saltar, a picar de mans.

-No t'ho creuràs, tinc una gran notícia, tinc feina!, li va dir en Jaim mentre es llençava als seus braços per abraçar-lo i ser abraçat.

-Un amic del meu cosí Samay m'ha trucat, m'ha proposat treballar a la seva empresa; bon horari, cobxe, dietes i un sou increïble...

Jaim va deixar de parlar, la reacció de n'Asil no va ser la que esperava. No va rebre enhorabones, ni abraçades, ni un "tu t'ho vals", a canvi va detectar una certa ràbia en la mirada de n'Asil que, sense dir ni mitja paraula, va dirigir-se al dormitori i va tancar la porta.

L'endemà al matí en Jaim, que havia dormit al sofà, es va despertar. A sobre la tauleta hi va veure una nota de n'Asil dient: Bon dia, sento la meva reacció, aquesta nit ho celebrem.

Un tímid somriure es va dibuixar al rostre d'en Jaim. Era conscient que n'Asil havia canviat, la complicitat que tenien a Jerusalem feia temps que havia desaparegut. En Jaim intentava convèncer-se que el canvi era transitori, que els nervis afectaven n'Asil, però que tot tornaria a ser igual que era.

Jaim estimava n'Asil més que a res o ningú en aquest món. El seu amor era indescriptible, per ell havia renunciat a la seva família, al seu estatus, a una vida plena de comoditats.

Eren les onze del matí, n'Asil ja portava tres negatives de feina a aquella hora. Estava frustrat, desencantat, decebut i enfadat, molt enfadat. Cada cop la idea de que no trobava un lloc de treball per motius religiosos prenia més força en la seva ment.

Recordava les paraules d'en Jaim dient-li que aquest temor no tenia ni cap ni peus, que Londres era una ciutat oberta a tothom, que cap religió era un obstacle per trobar feina, però ell que feia tant de temps que s'esforçava no ho aconseguia i a en Jaim, sense buscar-ho, sense ni tan sols haver-ho intentat li plovia del cel. Sabia que no era culpable de res, però era tan injust, tant!

N'Asil necessitava pensar, reflexionar i calmar-se, es va dirigir a la mesquita que hi havia a tres carrers de casa. Sabia que allí hi trobaria la pau i la calma que tant li calia. Després d'haver resat una estona es va sentir molt millor. Estar en un entorn segur i on se l'acceptava el va reconfortar.

Quan va tombar la cantonada per dirigir-se a casa, a l'encontre d'en Jaim, de sobte va sentir uns crits d'"àrab, terrorista". Es va girar i va veure un grup d'uns set o vuit nois, portaven els cabells rapats, duien botes militars i anaven armats amb bats i pals.

El temps es va aturar, les cames no responien tot i que el cervell li ordenava que marxés corrent. Va sentir un primer cop, a l'esquena, que el va fer caure estès a terra, després una successió de cops i puntades de peu fins que va perdre el coneixement.

N'Asil va obrir els ulls, la primera imatge que va veure va ser en Jaim, les llàgrimes li queien galta avall, intentava somriure tot i que els seus ulls reflectien tot el patiment que sentia.

-Asil, Asil, amor meu, em sents?, li va dir en Jaim amb la veu trencada mentre li agafava la mà.

N'Asil va intentar somriure-li, però el dolor va fer que tan sols pogués fer una ganyota. -Sí, et sento, va contestar amb un fil de veu. -Lamento molt el meu comportament, sento com t'he tractat. En l'atac, quan creia que no me'n sortiria tan sols podia pensar en tu, en com t'estimo, que tu i solament tu em dones força per superar qualsevol cosa.

- Aquests que m'han atacat segueixen els ideals d'aquells que atacaven el teu poble. M'han fet adonar que no es tracta d'odi a una religió en concret, es tracta de manca de cultura, de violència gratuïta, de fer mal a qui no és com ells. I nosaltres hem de ser millors, no hem de deixar que ens intimidin, només units els podrem vèncer i jo per vèncer-los et necessito a tu.

Jaim es va atansar al seu estimat, li va fer un dolç i llarg petó als llavis i així van segellar el compromís de l'amor més pur i real, l'amor que res ni ningú podria trencar mai.

Pseudònim: Lliri

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 5a

Títol: Et necessito a tu

-HIERRO, MIEDO Y SUPERACIÓN-

Mi nombre es Javier Maroto Sánchez y hoy, 5 de marzo de 2028, os voy a explicar mi historia de superación personal para armarme de coraje y como fuente de vacío mental.

Todo empezó un 7 de agosto de 2001 que me obsesioné con el trabajo al que mi madre se estaba dedicando en aquel momento; el trabajo con hierro y soldaduras. Mi madre era una mujer muy culta, físicamente con los cabellos negros, las mejillas siempre sonrojadas y el corazón abierto. El horario que llevaba a diario era de admirar. Cada día se levantaba a las seis de la mañana para calentar máquinas, calentar el metal, volverlo maleable y moldearlo. Mi madre se llamaba Paquita Maroto y procedía de una familia humilde que residía en el pueblo de la Gaeta y que se dedicaba a la agricultura. Cuando tenía catorce años trabajó en la venta de las verduras que sus padres cultivaban, pero pronto se interesó por los metales. A los dieciocho años decidió currar por las tardes en el comercio de sus padres y con el dinero que ganaba iba aprendiendo, por las mañanas, de un herrero que enseñaba, en la localidad de al lado de la Gaeta, a cómo forjar y trabajar ese tipo de materiales duros y densos. Después, cuando perfeccionó la técnica, consiguió ser independiente haciendo lo que le gustaba, lo que le daba vitalidad y tranquilidad y tuvo el dinero suficiente decidió abrir su propio local picando metales. Después de unos años conoció a mi padre, Julián Sánchez y decidieron formar una familia y residir en el mismo pueblo dónde habían nacido. En aquél entonces nació yo y fui creciendo a base de martillos pesados de hierro en las manos. Cuando tenía veintiún años, el exigente método universitario al cual me había de enfrentar para trabajar en un futuro no me interesaba, pero hice un esfuerzo y empecé una carrera universitaria. Desde un principio me gustaban los animales y empecé a estudiar veterinaria en Sant Pau de Torrevieja y después de cuatro años, al terminarla, decidí trabajar todo un año entero para sacarme algunas perras y hacer un viaje por todo el mundo. El motivo para hacer ese viaje era la búsqueda de animales perdidos o heridos con el objetivo de curarlos y sacarles el peligro a morir. Estuve todo un año deambulando por los prados y las calles de muchas ciudades y me sentí completamente atestado y satisfecho con lo que había hecho para el mundo y la madre naturaleza. Al llegar a casa, después de seis años, pensé en abrir un centro de veterinaria en el pueblo, que no había ninguno aún, pero los precios de los locales no estaban tirados de precio y muchos se tenían que reconstruir y restaurarlos. En ese proceso de permitirse hacer una reforma de cuyo estilo y disposición de mucha plata estipulé hacer un curso de dos años de artesanía y herrería en la escuela de Herreros. Después de estos años creí oportuno mantener el negocio que tenía montado en casa y escuchar todos los conocimientos y experiencia que había adquirido mi madre a lo largo de su carrera profesional. Pensé que sería buena idea ayudar a mi madre y aprovechar que

tenía un puntal al lado. Durante años hicimos miles de encargos, muchos de ellos para escaques de ciudades lejos de la Gaeta. Las encomiendas que nos pedían popularmente eran para hacer las barandillas de jardines, terrazas o de balcones. Sin embargo la tarea no era nada fácil. En primer lugar cada mañana nos llevaban metales con unos furgones y ese hierro lo calentábamos. Era súper importante llevar los guantes de protección puestos porque era demasiado peligroso que nuestra piel estuviera en contacto con esas altas temperaturas a la que estábamos manejando. El proceso era bastante repetitivo; Calentabamos el hierro y lo picábamos, calentábamos el hierro y lo picábamos, calentábamos el hierro y lo picábamos y así sucesivamente. Cuando conseguimos una textura líquida y maleable le dábamos forma y muchas veces lo poníamos en unos moldes especiales. A continuación lo dejábamos enfriar y, en ese caso, para hacer las barandillas las construíamos por partes y luego las soldábamos con unas máscaras con un módulo electrónico con la función de detectar los rayos infrarrojos o ultravioletas y proteger mejor los ojos. El último paso era pintar el hierro para dar un toque final y único y las vendíamos a las o los propietarios de las casas que nos las pedían. Todo un proceso mecánico para dar un acabado y un producto final característico y excelente.

Metal a metal y después de picar durante dieciocho años, me ocurrió un hecho que cambiaría mi vida por completo. Pausas, lágrimas, gritos, tiempo, corridas por los pasillos y miedo extremo. Dicen que la vida siempre presenta cambios, obstáculos y rémoras y eso pasó. Fue un 8 de octubre de 2019. Estaba como a menudo en el taller que había engendrado mi madre. Mi madre se había jubilado hacía dos años y llevaba los pedidos yo solo, picando al lado de un perro, mi amigo del alma. Dicen que los animales son tontos, que no sirven de nada y que solo dan jaqueca con sus bramidos. Pero si recapitulamos al pasado, cuando aún no existíamos el ser vivo más inútil de la historia, entonces vemos que ya existían los animales y que entonces nos damos cuenta que somos nosotros los tontos y no para solo bramar, sino para hacerles daño a criaturas indefensas. Mi perro lo conocí abandonado por el monte cuando fuí a correr un día de verano que hacía mucho calor e iba casi desnudo. Me siguió, era muy amigable y se refregó encima mio. Como no llevaba collar lo bauticé con el nombre de Fugaz porque desde aquél entonces me ha iluminado la vida y a parte se desliza por el oscuro suelo muy rápido. Me hace compañía en el taller y a veces me llega herramientas y todo. En fin, a lo que iba que me voy por las ramas. Estaba aquel día picando hierro y fue cosa de segundos. Picando, picando se me disparó el martillo, me dió en plena cabeza produciendo un estado crítico cefálico y me desmayé. Se oyó un golpe que retumbó entre las cuatro paredes que sujetaban aquel edificio. De repente apareció un charco de sangre de la cabeza en el suelo y el hierro que estaba moldeando cayó al solar del terreno dándome un trozo en la pierna. Entonces estaba inmovilizado y entró en acción

Pseudònim: Lo noi del Vap

Narrativa breu

5a categoria

mi querido Fugaz. Empezó a aullar y como veía que no reaccionaba fue a buscar a mi madre que estaba en casa. Ella vino lo más rápido posible y llamó al 112. Miedo, lágrimas y fatiga protagonizaron aquella escena. Sirenas estrepitosas acudieron y personal médico me recogió de la piscina del plasma ya oscurecido. Al llegar al hospital me operaron de urgencia. Vacío, inseguridades, impotencia. Palabras que no estaban presentes en mi vida diaria y que iban a protagonizar mi vida futura. Salí del quirófano, una sala oscura, llena de médicos, un techo blanco, de fondo oyendo un pitido semejante al de un bombo de batería musical, etc. Después de unas horas todo el pueblo se enteró y se traumó del que me había sucedido aquel día en aquel obrador. Me subieron a planta, en una habitación pintada de un color monótono, con silencio, mucho silencio, demasiado, en medio de una situación muy difícil... Mi madre vino y me explicó lo que me habían hecho. Llevaba la cabeza llena de vendas. La Paquita me dijo que había tenido un traumatismo grave en la extremidad de la pierna y que por esa razón los médicos habían decidido amputarla. Mi madre abandonó la sala. Primero no me lo creía y luego decidí levantarme e ir al baño a situarme delante del espejo y mirarme. Allí estaba, en aquel aseo, yo enfrente del vidrio y de golpe me volví pequeño, perdí mi confianza, perdí mis ganas de vivir y ensució la pica de lágrimas azules. Asimismo en aquella pica también había un mensaje de esperanza, porqué después de unos años de hacer rehabilitación y vivir, en primera persona, aquel sufrimiento y después mucha, mucha, mucha fuerza de voluntad seguí con mi vida, con mis tareas y proyectos. Abrí un centro de piernas metálicas y de plástico y mi objetivo era ayudar a las demás personas que iban a pasar por la misma situación. Me armé de coraje, de valor y al lado de mi familia aquel charco que aquel día había dejado una escena oscura, la pintó de blanco y colores, señal de esperanza, valor y alegría.

Poesia

6a categoria

Serà en primavera que finiré la vida

Esguarda la primavera amb ulls de cera

el rostre dels àlbers de seda i bresca,

la pluja regalada de boira fresca,

que regalima pels llavis de la vimetera.

I s'afua el blauet com una flama,

arran de la resplendent i quieta glera,

fregant amb el cap turquesa verge rama.

És a la primavera que se sent piuladissa,

rebombori al capvespre dels fills de la natura,

amagats per l'espès bressol de l'Ebre,

per la remor d'aigua que mai s'atura.

Desperden la nit i els batecs de febre

de la darrera i tremolosa voladissa,

que s'arrecera en la verge omeda obscura.

Reflorirà cada primavera l'Ebre,
entre alegries i somriures del senill,
i parirà ramats de poms de poncelles,
garlandes florals acolorides i jovencelles,
pels senders infinits de l'aquós espill,
per les enramades sotjades per les arpelles,
per devessalls d'ones d'aigua salobre.

Serà en primavera que finiré la vida.

I m'acomiararé d'aquest íntims paisatges
amb les mans cansades i buides,
amb els peus esquerdats i nus.

Amb els ulls curulls d'antics miratges,
amb el fràgil taüt fet a mida,
guarnit per timonets de flors atzurs.

Garbes d'escarritxos de primavera
prenyen el rebost de les meues cendres.

Hi voleien les atrevides abelles
amb sentors de romer a les parpelles.

Endolceixen versos que antany vaig somiar,
vora els revolts voluptuosos del riu,
que tants dematins havia vist despertar.

Vinipe

Premi de narrativa breu "Lletres al vent" Gandesa 2022. 6a categoria

EL PERDÓ (Atenea)

Sempre t'has fet perdonar amb flors, però aquest cop no et valdran de res, les flors, perquè ja no et podré perdonar més. M'has volgut fer arribar un pom d'aquells que s'han d'agafar amb les dues mans, de tan gruixut com és, tot ell fet de tiges llargues i primetes, com les cames d'una ballarina que no s'han trencat mai, les unes al costat de les altres, a punt per ballar la coreografia de la fraternitat, lligades amb un cordill perquè hagin de continuar juntes, vulguis o no, com nosaltres. Ho sé perquè ara ho veig tot, jo. M'has volgut fer arribar un pom de flors blanques com vestidets de comunió cap per avall, i tot per fer-te perdonar, però ja t'he dit que no podrà ser, aquest cop ja no podrà ser.

He vist la noia que t'ha preparat el ram, tu ben nerviós, avui de bon matí. No li has mirat els pits, i mira que te'ls oferia en una safata, amb coll de puntes, brindats en un balanceig gloriós, però avui tu no estaves per a res, tenies una ressaca espantosa i sabies que havies travessat la línia de la maldat tenyida de porpra, i potser fins i tot tenies una mica de por. Jo no m'he mirat mai a ningú, encara que tu no t'ho volies creure, que pensa el lladre que tothom roba, i treies una fúria que no sé d'on et venia i la treies pels punys i les puntades de peu, que mira com tenim la porta de l'armari que em van regalar els pares quan ens vam casar, esbotzada com si l'hagués picat, insistent, un estol d'ocells de mal averany.

— Bona elecció. Són per a la seva promesa? Segur que li agradaran.

Però ja no me les donaràs ni les podré agafar.

Fa temps que me la tens jurada. Muac, muac, fas creuetes amb els dits i te'ls beses, muac, muac. I ja sé què vols. Vols la meva vida sencera. Jo, que ja et conec, faig que no me n'adono, perquè sé que és millor no oposar-hi resistència. A l'horeta foscant, a boqueta nit, i et penses que no et veig, t'esmunys i t'asseus a la cadira del dormitori on deixo plegada la roba que em posaré el dia següent. I m'esperes. M'esperes i em vols dominar amb els ulls, jo aixeco un mur fet de mans, i em dius que seré cendra de carn advertida, vols fer teu el solar no urbanitzable de la meva dignitat, tan fàcil com seria acatar un adverbí tan precís com és no. I quan penso que he après el vol de les àligues, quan penso que ja sé com fer-te fora amb la brasa que s'apaga i es fa trista pols de runa i després res, res, res, quan imagino que ja sé com desterrar-te, com arrencar-te de soca-rel, com deixar-te anar, tu et treus de la màniga la força més obscena i mesquina, que s'anuncia amb un cop sec de veu.

M'has regalat flors moltes vegades per fer-me oblidar els cops que et sortien com bales perdudes, unes bales que impactaven i feien esclatar roselles a les meves galtes macades i jo, sempre esperant una primavera salvadora, com si abraçar-nos a trenc d'abril pogués fer florir a la pell les ganes de viure, com un miracle.

— No tens a ningú. Només em tens a mi.

Però un dia vas saber que no et tenia només a tu, i em vas estampar una toia de violetes al llindar dels ulls —ulls de mel, de mel amarga—, amb el dors covard de la mà tancada . Vas llegir la paraula “sororitat” en un paperet que jo protegia, premut i arrugat a la mà esquerra, com si m'hi anés la vida, com qui amaga un tresor vital, essencial. Tu me'l volies prendre, ves a saber què pensaves que hi deia, aquell paper que jo protegia com qui defensa l'únic patrimoni que li queda, i quan me'l vas arrabassar em vas dir:

— Has perdut la xaveta!

Però sé que he estat a punt d'aconseguir-ho, i sé que la Carme, la Marta i la Gladys ho aconseguiran i el seu triomf serà també el meu, perquè es tenen les unes a les altres, perquè ara ja sabem que no estem soles i hem après que no es compra la dignitat amb flors. Aconseguiran una feina, i un lloc nou on viure i comandaran una onada tan valenta que trencarà la frontera de tots els blaus i seran escuma lliure.

Avui plou. Plou com si hagués de seguir plovent per sempre. Plou un diluvi de dol. Plou un xàfec de penes entre els arbres. Plou una pluja insistent, monòtona i molt trista. Plou com si el cel només sabés ploure i res més. Baixen riuets pels camins de les teules i la terra, que ja ha acabat la set, no sap què fer-ne de tanta llàgrima.

Jo no hagués volgut que em portessin a una habitació tan blanca i tan freda, on ja no podré rebre flors, però la veïna que té una clau de casa nostra —ja sé que no ho sabies, tu, això de la clau—, va entrar-hi ahir a la nit, la nit més llarga i més fosca, i va dir Mare de Deu, senyor! I al cap d'una estona em van agafar enlaire unes veus i unes olors noves i potser tots els veïns em miraven passar, però jo no hi veia i no sé si hi era la menuda del primer, que sempre la tenen al balcó, pobreta. Volia cridar, però no podia, volia demanar auxili, perquè em pensava que em deixarien caure, com fas tu, i el cap tornaria a fer paf! Però res de paf! Res de fliet-flast, fliu-flau. I sàpigues que encara portava el vestit de tirants que em va per sobre dels genolls, el vestit que et va fer enfadar, amb la faldilla de margarides blanques, la faldilla indecent, bruta i tacada d'oli. I mira que amb la calor que fa, i mira que només havia sortit a estendre i només em pot veure la Maria del pis del davant pel pati de llums, perquè ja saps que el seu pare porta esperant l'operació de cataractes des de fa temps i no hi veu. Però tu ja senties avions al cervell i em vas fer anar com una nina de roba per la cuina, rebregada com si fregués el terra amb el vestit que no t'agrada que em posi, perquè pot provocar els veïns.

— L'han portat a l'hospital.

I tu vinga a córrer, com si les flors que portes a les mans et cremessin com un tió roent o les estigués cremant el fred, i me les haguessis de donar abans no fora massa tard. I a pujar per les escales i a pujar-les de quatre en quatre.

— Escolti, escolti! On va?

La noia de la bata blanca no sap que tu no escoltes, no saps escoltar, no vols escoltar.

— A l'hospital no es poden entrar flors !

Què faries tu, si no poguessis portar flors per fer-te perdonar?

Però no saps on vas, i te n'adones que has de preguntar, sinó no podràs portar-me el ram i no et podré perdonar. Sembla que dormi, t'han dit.

Doncs ara ja ho saps. Si et deixen, que no ho crec, perquè veig que ja venen a buscar-te, pots portar-me les flors al cementiri.

Pseudònim: Atenea

JUSTÍCIA POÈTICA

PSEUDÒNIM: UXUE

Justícia poètica: tòpic literari en el qual la bondat i la virtut a la fi són recompensades i la maldat castigada, sense que les primeres siguin causa lògica de la segona.

Mentre observo l'esmalt vermell de les ungles evoco una època del meu passat ja oblidada, perquè la veritat sigui dita, quan era una xiqueta tenia els trets facials perfectes per triomfar. Una monada. Podria dir-se que la naturalesa em va dotar d'atributs i la meva mare es va encarregar de polir-los. La bondadosa dona, adonant-se de la meva formosor, va apuntar-me a classes d'interpretació perquè aprenguéss a actuar sobre les passarel·les per tal de participar en els concursos de bellesa infantil. Aquesta obsessió va provocar un distanciament gradual de la resta de la família, que considerava aquells tripijocs com una forma d'alimentar el meu ego i fomentar enveges alienes que endavant només em reportarien maldecaps.

Amb una fiblada de nostàlgia, em deixo engolir pels records. De petita volia ser artista. Fins i tot em vaig presentar en algun *reality show* amb els tirabuixons de la melena fixats amb laca, rímel a les pestanyes, coloret a les galtes i vestida com una nina de porcellana per mirar d'arrencar l'aplaudiment del públic amb les meves cabrioles damunt d'uns escenaris, que aleshores em semblaven fabulosos palaus de contes de fades. Però va arribar la pubertat i es va acabar la ridícula carrera traginant la parafernàlia del set de maquillatge, els llavis pintats i el cabell cardat deambulant pel món de la faràndula.

Per cert, em dic Laia Ventura, un nom massa vulgar per la qual cosa tothom em coneix pel meu àlies artístic: Sheila.

Recordo el calvari de l'adolescència a l'institut, on un grup de noies es dedicava a fer-me la vida impossible. Suposo que la meua bellesa despertava l'enveja entre un grup de companyes de secundària que s'escarrassaven a martiritzar-me tothora. Odiava anar a classe i la frustració em va incitar a abandonar els estudis. Amb aquella decisió es va esfumar el meu futur. Després de la mort dels meus pares en accident de trànsit, el meu camí va quedar marcat a foc. Si bé durant la infància havia estat una nena prodigi, vaig acabar assumint que els meus somnis mai es farien realitat. Ves per on, en la joventut vaig convertir-me en un bombó espaterrant. Però mai havia donat un pal a l'aigua. No sabia què fer per tirar endavant. Calia afrontar la crua realitat. Vaig revisar el ventall de possibilitats i donades les circumstàncies no tenia alternativa.

Havia de fer el cor fort i agafar el bou per les banyes. Per evitar caure en l'abisme de la indignència que em fes passar gana, no se'm cauen els anells a l'admetre el que vaig fer. Posseïa un aspecte físic envejable i talent per treure-li profit, així que sense cap mena de remordiment vaig optar per l'única sortida que em quedava: ballar en un club de striptease i poc a poc em vaig abocar a l'embogiment malaltís de la prostitució. Fou el meu humiliant ingrés al món dels adults, un procés de deriva cap a la degradació.

En l'actualitat la meua vida es basa en la rutina de la feina amb torns rotatius de sensuals coreografies a una barra fixa i després acceptar les proposicions masculines. Treballo i exerceixo en un local dels afores prou concorregut. En realitat, és un antre que s'anuncia amb llums de neó, abarrotat de clients locals i forasters de les rodalies àvids de gaudir d'una aventura amb final feliç. Allí les ballarines exòtiques ens alternem per seduir-los mig nues, exhibint-nos sobre tacons d'agulla en una tarima de fusta folrada de vellut roig, que fa funcions d'escenari il·luminat per diversos focus. Els nostres cossos esculturals, impregnats de purpurina, juguen a la barra fixa amb morbositat per tal d'engrescar al públic masculí. La nostra minsa vestimenta consisteix en un tanga diminut, tal com exigeix el decòrum, la qual cosa constitueix un estímul pels homes que s'exciten amb el lasciu bellugueig que efectuem enganxades a la barra. A l'elàstic del tanga fiquen bitllets de cinc, deu i de vegades fins de vint euros. La nuesa és objecte de desig de la multitud que es dóna cita al club per delectar-se amb la dansa de les maques jovenetes.

Porto més d'un lustre en l'ofici i conec la guisa del que s'hi cou. Són els típics bandarres que alimenten el seu erotisme amb copes i sexe. Primer beuen i després paguen per sadollar la seva luxúria. Fan pena i fàstic. Els senyors casats avorrits, després de dècades de matrimoni frustrat, vénen al local en busca d'un xic de diversió i, com a colofó, sexe de pagament. Les pusil·lànimes esposes estan convençudes de la fidelitat dels seus marits, sense sospitar que aquests sants barons les enganyen descaradament esgrimint tota mena d'excuses per les escapades nocturnes al bordell on gaudeixen dels nostres encants. Els solters, assedegats de plaer, volen mantenir encesa la flama de la passió i miren d'apaivagar la fogositat de la seva libido portant-se al llit la seva ballarina preferida. Jo formo part de l'elenc, després d'abonar la pertinent comissió en l'ús dels reservats del pis superior per cada servei. Sóc conscient que només represento el caprici d'un clau ràpid, sense exigir implicacions emocionals. Neguitosa, però amb la subtileza d'una professional, aguanto el frenesí d'aquests paios, que panteixen com a gossos fins assolir l'orgasme, amb la resignació de qui sap que s'ha de prostituir per viure. Cal afegir que els més excèntrics opten pel coit anal. Diuen que prefereixen un cul ferm a un cony dilatat. Quina colla de brètols!

A contracor he assumit l'ofici escollit, el que m'ha tocat ser. La meua vida és meua i sóc l'autora del meu propi destí. Em pertany i no permetré que ningú em jutgi. Malgrat els entrebancs soferts, estic disposada a defensar la meua anodina existència. Aclaparada pel neguit, admeto la meua dissort. No em queixo de l'infortuni. Com deia l'actriu Audrey Tautou a *Amélie*: "fracassar en la vida és un dret inalienable". Sovint se'm regira l'estómac i acabo notant l'amarg gust de bilis a la boca. Amb expressió compungida, faig una ganyota de frustració davant el tedi quotidià, que he d'amagar rere d'un fals somriure quan em trobo envoltada de clientela masculina. Tant se val! És clar que no sóc una santa, però tot i dedicar-me a la feina de meuca en aquell prostíbul de luxe, tampoc sóc una harpia malvada.

"Quina mala sort ha tingut aquella nena tan mona que ballava com els àngels!", penso enfurrunyada. La més guapa de la província durant la infantesa, que va perdre el rumb de l'existència en la seva joventut. Avui dia l'única gimnàstica que faig, a part d'abraçar-me a la barra de l'escenari, és obrir-me de cames sense embuts i follar per qualsevol forat del meu cos, malgrat que per això hagi d'animar-me amb una dosi d'heroïna, perquè la droga és l'única manera de suportar el drama diari d'aquest malson. M'he convertit en una ionqui que s'injecta entre els dits dels peus, un lloc on gairebé es nota l'empremta de l'addicció.

Què poc queda d'aquella eufòria infantil de lluminós somriure! Amb el pas dels anys, m'he de conformar amb balls sensuals mentre em despullo per excitar un munt de païos delerosos de voluptuositat i famolencs de sexe. Ai las! He de reconèixer que he tocat fons. Fa tot just una setmana, la *madame* ha decidit prescindir dels meus serveis al·legant que la meua bellesa s'ha marcit amb el decurs del temps. Simplement em va informar que estava buscant un altre grup de pupil·les per mantenir el puticlub en voga. "*Als cavallers els agrada la novetat i estic segura que un nou lot de senyoretes donarà una empenta al negoci*", va rondinar en to melodramàtic. Tant li feia si la meua dignitat se n'anava en orris. En plena era del feminisme les dones encara són intercanviables, com si fossin els cromos dels xiquets o portés una data de caducitat estampada a la pell com les llaunes de conserva. Les crides d'igualtat de l'actual generació em semblen una quimera, una burla grotesca.

Maleïda bruixa! Aquella mala pècora m'havia fotut fora perquè el meu aspecte ja no era el mateix que el de fa un lustre, que la meua agilitat ha minvat. En efecte, d'antuvi em lluïa en els exercicis a la barra fixa, ara els meus moviments són més lents, alhora que la meua bellesa està una mica atrotinada producte d'una dieta poc saludable. També cal afegir que ja m'hauré allitat amb la majoria de clients i hauré repetit amb no pocs. Potser per aquesta mateixa raó deixo d'atreure les mirades lascives d'uns individus que només volen cardar amb les *barbies* de la nova col·lecció

de ballarines, joves aprenents de model, les quals lluny de ser fruita prohibida, resulten un mos deliciós.

Amb un bri de dignitat, exhalo un bufit de resignació. Em sento fatal, immersa en una espiral de decadència amb cabòries ombrívoles pròpies de l'incert futur que m'espera. Amoïnada, opto per engegar la tele per distreure'm una estona. A la pantalla apareix un presentador referint una luctuosa notícia: "Aquesta matinada s'ha declarat un incendi en un club de striptease dels afores de la ciutat. Les flames s'han propagat com la pólvora per l'edifici que l'han consumit completament, malgrat la tasca dels bombers. La profusió de material inflamable com l'escenari de fusta, la moqueta, els cortinatges i els mobles de plàstic han afavorit una combustió d'extrema voracitat". La càmera emet imatges de la tragèdia mentre la policia s'afanyava a mantenir un perímetre de seguretat i les mànegues sufocaven les restes fumejants de l'establiment. Després el presentador segueix: "A part dels danys materials, per desgràcia també cal lamentar la pèrdua d'una vida humana. Entre la runa s'ha trobat el cos calcinat de la propietària del local."

Esglaiada per la tragèdia, deixo anar un sospir d'alleujament. Qüestió d'infortuni? Intuïa que l'atzar podia resultar ben capritxós, tot i que mai hagués pogut imaginar que fos tan enrevessadament murri. És la butlleta de cadascú a la ruleta del destí. **Confesso que per primer cop en la vida, fent honor al meu cognom Ventura, m'he sentit afortunada.**